

Pro plyn se zapomíná na elektřinu

svobodny-svet.cz/pro-plyn-se-zapomina-na-elektrinu

10. října 2022

Elektřina je hybnou silou moderní společnosti. Na hrozbu jejího nedostatku zadělala Evropská unie a zatím tuhle chybu nepřiznala, ani nezměnila přístup.

Energetická krize strhává pozornost na akutně hrozící nedostatek plynu. Jenže hrozí také nedostatek elektřiny. Což je ještě horší zpráva než ta, kolik budeme za elektřinu platit.

Česká vláda, o Bruselu nemluvě, zatím neřekla jasné slovo o tom, jak si představuje zajištění energetických potřeb. Bruselští politici, kteří prakticky nemají žádnou odpovědnost, pokračují ve svých požadavcích na co nejrychlejší dekarbonizaci. Česká vláda však má jasnou odpovědnost vůči svým voličům. Je také přímo konfrontovaná s cenami energií i s výhledy energetických autorit, založených na skutečných údajích. Právě proto musí, nejlépe hned, nejpozději do pár měsíců, říct jasné slovo o budoucnosti energetiky.

Základní otázky jsou jednoduché. Jaké zdroje elektřiny budou v provozu v roce 2030; 2035 a 2040? Jaký bude disponibilní výkon, který budou schopny dodávat? Pokryje tento výkon potřeby tuzemských odběratelů? Teprve po jejich zodpovězení je možné postoupit k dalším otázkám.

Pokud půjde vše podle dosavadních plánů, stane se Česko již za tři roky státem závislým na importu elektřiny, přestože je nyní jejím čistým exportérem ([zde](#) a [zde](#)). Přitom každý, kdo se seznámí s objektivními fakty o zdrojové přiměřenosti v rámci ENTSO-E (MAF 21, zpracováno ČEPS, [zde](#)), tak jasně vidí, že zdrojová základna se bude nejen ve střední Evropě zmenšovat. Kolem roku 2040 již bude chybět elektřina v rámci celého prostoru EU, přebytkovou bilanci bude mít pouze Francie, která nyní mohutně pracuje na údržbě svých jaderných bloků. Všechny ostatní státy, které se přiklonily k environmentalistickému náhledu nebudou mít dostatek vlastních zdrojů. A pokud budou pokračovat v Bruselu diktované dekarbonizaci, jejich výkon bude navíc značně kolísavý. Což platí i pro Česko.

„Zejména dokumenty ze zelené dílny, ale i většina dalších, dokonce včetně Aktualizované státní energetické koncepce, počítají všechny gigawatthodiny stejně. Jenže on je mezi nimi zásadní rozdíl podle zdroje, ze kterého pocházejí. To určuje míru jejich disponibility, tedy zda mohou být k dispozici kdykoli, či nikoli,“ připomíná vleklý neduh mnoha „odborných“ materiálů i mediálních výstupů Zdeněk Pistora. Ten se v minulosti v ČEZ dlouhodobě věnoval přenosovým sítím a nyní je členem think-tanku Realistická energetika a ekologie. *„Pro fungování přenosové i distribuční soustavy je potřeba udržovat rovnováhu mezi dodávkou a spotřebou, což je se zelenými zdroji problém. „Aby to nebyl takový problém, bylo by teoreticky možné přestat dodržovat kmitočet 50 hertzů, ale prakticky je to dnes už neproveditelné, protože se s ním ve všech zařízeních počítá,“* vysvětluje Pistora.

Čímž jsme u stále ignorovaného nepopiratelného faktu, že podporované a vnučované obnovitelné zdroje energie (OZE) jsou současně a především jen občasně zdroje energie (OZE). Že slunce nesvítí stále (v Česku je fotovoltaika využita asi osminu z 8760 hodin, které má rok) a vítr také nefouká stále, ví každý. Z nepochopitelného důvodu však mnoho lidí tento fakt odmítá uznat, když jde o elektřinu ze zdrojů závislých na větru a slunci. Akumulace elektřiny, o které se často mluví, je přitom stále nezvládnutou disciplínou. O ukládání elektřiny v parametrech celých měst či dokonce států (např. bod 5 [zde](#)) se tak zatím vůbec nedá mluvit. Že tyto fakty cíleně přehlížejí zelení lobbisté a aktivisté ve svých studiích, kterými zahrnují média i politiky, se dá pochopit. Závisí na tom výše jejich výplat. Ale proč je přehlíží v ČEZ, když chtějí odstavený výkon uhelných elektráren nahradit zhruba stejným instalovaným výkonem ve fotovoltaice? A proč ta fakty přehlížejí politici? Někteří z nich jsou na stejné lodi jako zelení lobbisté, ale co ti další? Bojí se zaslepeného Bruselu? Jestli ano, nakupujme svíčky a kožichy...

Protože právě politici musí říct, kde bude Česko brát elektřinu a zda budeme energeticky soběstační. Což je koncept, který má řadu odpůrců, jež sázejí na import. Leč nechávají bez povšimnutí varování, že nebude odkud dovážet. Případně za jakou cenu. Ale slibuje to pochvalu z Bruselu a od zelené lobby. Energetickou bezpečnost Česka to však neřeší.

Skutečné řešení je totiž pouze v nekompromisním oznámení, že Česko si přeje, aby tuzemské energetické firmy provozovaly uhelné zdroje v plném rozsahu minimálně do té doby, než se postaví nové jaderné bloky v Temelíně. Ne v Dukovanech, tam jde jen o náhradu stárnoucích původních bloků. Což ovšem znamená, že by vláda musela sebrat odvalu k tomu, aby oznámila, že dekarbonizace české energetiky se posouvá někam za rok 2040. Brusel a zelení všeho druhu budou šílet. Ale jiné bezpečné řešení Česko nemá k dispozici.

Protože nemáme jiný bezpečný způsob, jak zajistit rostoucí spotřebu elektřiny. Ta nevyhnutelně nastane s tím, jak se má dekarbonizovat výroba, doprava, výroba tepla, celý život.

Nebo musí vláda opět sebrat odvalu a říct lidem, kdy se uhelné zdroje odstavují bez ohledu na skutečnou možnost zajistit dostatek elektřiny. Což bude nevyhnutelně znamenat, že se bude elektřina odběratelům vypínat. Protože například podle výpočtů citovaného Zdeňka Pistory může Česku v roce 2030 v zimní špičce chybět více než 1200 megawatt disponibilního výkonu z tuzemských zdrojů. O tom, kolik budou vynucené odstávky stát peněz, je v takovém případě asi lepší ani nespekulovat. Ani o tom, kolik vůbec bude stát elektřina.

Jestli ovšem vláda neřekne nic, energetické firmy se pustí do dekarbonizace samy. Vždyť je k tomu Evropská komise a zelená většina novinářů nutí už dlouho a v nejistotě se nedá do energetiky investovat. Lomy i prostory elektráren pokryjí fotovoltaické panely, výkonem nedostatečná bateriová úložiště, možná nějaká větrná elektrárna, či brzy bohatě dotovaná, i když energeticky zcela nerentabilní výroba vodíku. Česko pak bude zelené, jak Brusel káže. Na světové bilanci oxidu uhličitého se to však nijak neprojeví. Ale negativně projeví se to ve výrobních nákladech, ve ztrátě konkurenceschopnosti, v poklesu životní úrovně.

| Přemysl Souček

■ ■ ■ ■ ■ (3 votes, average: **5,00** out of 5)

>> **Podpora**

Svobodný svět nabízí všechny články zdarma. Náš provoz se však neobejde bez nezbytné finanční podpory na provoz. Pokud se Vám Svobodný svět líbí, budeme vděčni za Vaši pravidelnou pomoc. Děkujeme!

Číslo účtu: 4221012329 / 0800

>> Pravidla diskuze

Než začnete komentovat článek, přečtěte si prosím pravidla diskuze.

>> Jak poslat článek?

Chcete-li také přispět svým článkem, zašlete jej na e-mail: redakce (zavináč) svobodny-svet.cz. Pravidla jsou uvedena [zde](#).

